

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 228/06-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa prerokoval sťažnosť spoločnosti R., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. H., B., vo veci porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti R., a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006 p o r u š e n é n e b o l o .

2. Vo zvyšku sťažnosti n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 228/06-19 z 11. júla 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006.

2. Porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľka v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľka je odporkyňou v 5. rade v konaní o návrhu na ochranu osobnosti vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 29/04, pričom vo vyjadrení z 5. augusta 2004 uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti okresného súdu na prerokovanie a rozhodnutie veci z nasledovných dôvodov: „... *Správne určenie miestnej príslušnosti je rozhodujúce pre dodržanie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.*

Keďže žalovaný (t. j. sťažovateľka, pozn. ústavného súdu) má sídlo v obvode Okresného súdu BRATISLAVA II, z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že miestne príslušným na konanie nie je Okresný súd KOŠICE II, ale Okresný súd BRATISLAVA II.“

Sťažovateľka zastáva názor, že v danej veci nie je aplikovateľné ustanovenie § 11 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pretože v danom konaní je predmetom konania viacero samostatných vecí proti viacerým odporcom, čiže

„Samostatnými účastníkmi, samostatnými rozhodnými skutočnosťami a petitom je charakterizovaná každá zo siedmich vecí ako vec samostatná. (...) Keďže teda ide o rozdielne a samostatné veci, je potom logické, že aj miestna príslušnosť súdov sa musí posudzovať samostatne“.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006 rozhodol v zmysle ustanovenia § 105 ods. 3 OSP tak, že na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci je daná miestna príslušnosť okresného súdu (ktorý predtým vec podľa § 105 ods. 2 OSP postúpil Okresnému súdu Bratislava II, ktorý následne podľa § 105 ods. 3 OSP z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci vec predložil najvyššiemu súdu, pozn. ústavného súdu).

Sťažovateľka vyjadruje v sťažnosti nesúhlas s postupom najvyššieho súdu, pretože jeho uznesenie neobsahuje žiadne odôvodnenie založenia miestnej príslušnosti okresného súdu, ďalej podľa jej názoru *„...nejde o uznesenie upravujúce vedenie konania. (...) Ak vznikne pochybnosť, či sa predmetným uznesením upravuje vedenie konania alebo svojím obsahom, ale najmä svojimi dôsledkami z tohto vymedzenia vybočuje, bude vždy správnejšie neposudzovať ho ako uznesenie upravujúce vedenie konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 36/2003 uverejnený pod číslom 3/2004 v časopise Zo súdnej praxe)“.*

Sťažovateľka je presvedčená, že uznesením najvyššieho súdu, ktorým určil miestnu príslušnosť okresného súdu, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia tejto skutočnosti, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože tým boli porušené základné ústavnoprávne princípy objektivity, rovnosti a zákazu diskriminácie, ktorých *„... obsahom je, aby každé rozhodnutie orgánu verejnej moci o uplatnení základného práva alebo slobody bolo založené na objektívnom a náležito odôvodnenom základe (II. ÚS 9/2000). (...) A to v danom prípade splnené nebolo“.*

3. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv podľa

čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006, prikázal zrušiť uvedené uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľka požaduje priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 26. októbra 2006 písomne vyjadril najvyšší súd (č. k. KP 8/06-54) a k uzneseniu o prijatí veci zaujal 29. septembra 2006 stanovisko aj právny zástupca sťažovateľky.

4.1 Predseda najvyššieho súdu vo vyjadrení uviedol, že „(...) *pri vypracovaní rozhodnutia vychádzal z doterajšej súdnej praxe, ktorá je jednotná v názore, že uznesenie, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje o miestnej príslušnosti podľa § 105 ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku neobsahuje odôvodnenie. Pri sporoch o miestnu príslušnosť občiansky súdny poriadok umožňuje súdom postupovať vec bez rozhodnutia, pričom ukladá im len povinnosť upovedomiť o tom účastníkov. Ak miestne nepríslušný súd nepostúpi vec miestne príslušnému súdu a začne konať vo veci samej nedostatok podmienky konania, spočívajúci v miestnej nespríslušnosti je zhojený. V dôsledku toho nie je spor ani o zákonom sudcovi. Pokiaľ civilný kódex ukladá Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v prípade nesúhlasu súdu s postúpením veci rozhodnúť, rozhodne uznesením. Toto uznesenie neobsahuje odôvodnenie, čo vyplýva z celého zjednodušeného postupu rozhodovania v sporoch o miestnu príslušnosť.*

Keďže nemožno súhlasiť so závermi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky, tejto sťažnosti nevyhovel“.

4.2 Právny zástupca sťažovateľky si v prípade úspechu v konaní uplatnil náhradu trov konania.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práv podľa označených

článkov ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

6. Sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a prijal na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. Na základe Rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2007 bola vec pridelená sudcovi Petrovi Brňákovi ako sudcovi spravodajcovi, ktorý je členom I. senátu. Vzhľadom na to vo veci samej o sťažnosti sťažovateľky rozhodoval I. senát v zložení, ako je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

7. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z písomných vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 38/2006 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

Sťažovateľka je odporkyňou v 5. rade v konaní o návrhu na ochranu osobnosti vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 29/2004, pričom vo vyjadrení z 5. augusta 2004 okrem iného uplatnila námietku miestnej nepríslušnosti okresného súdu na prerokovanie a rozhodnutie veci z nasledovných dôvodov: „... *Správne určenie miestnej príslušnosti je rozhodujúce pre dodržanie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Keďže žalovaný (t. j. sťažovateľka, pozn. ústavného súdu) má sídlo v obvode Okresného súdu BRATISLAVA II, z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že miestne príslušným na konanie nie je Okresný súd KOŠICE II, ale Okresný súd BRATISLAVA II.*“

Z uvedených dôvodov okresný súd pripísom vec odstúpil Okresnému súdu Bratislava II, ktorý nesúhlasiac s týmto postupom vec predložil najvyššiemu súdu v zmysle § 105 ods. 3 OSP. V predkladacej správe uviedol, že v predmetnej veci išlo o viac žalovaných, z ktorých žalovaný v I. rade mal v čase podania žaloby sídlo v obvode okresného súdu, preto s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 a 2 OSP nesúhlasil s takýmto postupom okresného súdu. Za rozhodujúcu v tomto ohľade označil skutočnosť, na ktorom súde bol návrh navrhovateľom uplatnený.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006 rozhodol podľa § 105 ods. 3 OSP tak, že na prerokovanie veci je miestne príslušný okresný súd. Predmetné uznesenie z 25. januára 2006 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené 27. februára 2006.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej a druhej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

1. Ústavný súd svoju pozornosť v súvislosti s obsahom prijatej sťažnosti zameral predovšetkým na okolnosť (na ktorú sťažovateľka tiež poukazovala), či namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006 možno z hľadiska správnosti jeho výroku pripísať sťažovateľkou vytýkané nedostatky, t. j. jeho procesuálne vecnú nesprávnosť. Až preukázaním tohto nedostatku totiž mohlo hypoteticky dôjsť k porušeniu ďalších sťažovateľkou namietaných porušení, resp. vada nedostatku dôvodov

rozhodnutia (na ktorú taktiež poukazovala sťažovateľka) by mohla nadobudnúť potrebnú ústavnoprávnu intenzitu. Z uvedeného vyplýva záver aj opačný, t. j. ak bolo namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndc 1/2006 z 25. januára 2006 správne (z hľadiska jeho výroku), potom nemohli nastať ďalšie sťažovateľkou namietané porušenia jej práv (čl. 48 ods. 1 ústavy), resp. vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama o sebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnu intenzitou zisteného porušenia.

2. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

3. Podľa § 105 ods. 1, 2 a 3 OSP účinného v čase rozhodovania najvyššieho súdu súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak sa uplatní pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Ak je súd, na ktorý sa účastník obrátil, toho názoru, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia a upovedomí o tom účastníkov.

Ak súd, ktorému bola vec postúpená, s jej postúpením nesúhlasí a ide o súdy v obvode toho istého krajského súdu, rozhodne o miestnej príslušnosti tento krajský súd. V ostatných prípadoch rozhodne o miestnej príslušnosti najvyšší súd. Rozhodnutím súdu vyššieho stupňa sú súdy nižšieho stupňa viazané.

Podľa § 11 ods. 1 a 2 OSP konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je vecne a miestne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania, a trvá až do jeho skončenia.

Ak je miestne príslušných niekoľko súdov, môže sa konať na ktoromkoľvek z nich.

Podľa § 84 OSP na konanie je príslušný všeobecný súd účastníka, proti ktorému návrh smeruje (odporca), ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 85 ods. 1 a 2 OSP všeobecným súdom občana je súd, v obvode ktorého má občan bydlisko, a ak nemá bydlisko, súd, v obvode ktorého sa zdržuje.

Všeobecným súdom právnickej osoby je súd, v obvode ktorého má právnická osoba sídlo.

Podľa § 89 OSP súd, ktorý je príslušný na konanie o určitej veci, je príslušný aj na konanie o veciach s ňou spojených a o vzájomných návrhoch odporcu, s výnimkou vecí uvedených v § 88 OSP.

Podľa § 90 ods. 1 OSP ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba.

Podľa § 112 ods. 1 a 2 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkove spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Ak sa v návrhu na začatie konania uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd veci spojil, môže súd niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie.

4. Ak sťažovateľka v podanej sťažnosti tvrdila, že v danej veci nie je aplikovateľné ustanovenie § 11 ods. 2 OSP, pretože predmetom konania je viacero samostatných vecí proti viacerým odporcom, takéto tvrdenie nezodpovedá obsahu podanej žaloby ani obsahu citovaných zákonných ustanovení, či konštantnej súdnej praxi.

Predpokladom fakultatívneho spojenia vecí podľa § 112 OSP (z hľadiska hospodárnosti konania, skutkovej súvislosti alebo totožnosti účastníkov) je totiž nielen

samotné rozhodnutie súdu, ale tiež úkon účastníkov, ktorý má účinky spojenia bez toho, aby o tom musel rozhodnúť súd. Je to tak aj v prípade, keď účastník konania uplatní v návrhu viac nárokov alebo tiež vtedy, ak podá viac navrhovateľov, samostatných spoločníkov, návrh proti viacerým odporcom (samostatným spoločníkom). Ak sa niektoré veci na spojenie nehodia, môže ich súd (§ 112 ods. 2 OSP) vylúčiť na samostatné konanie (pozri Občiansky súdny poriadok, I. diel, komentár, autor JUDr. Jaroslav Krajčo a kolektív, Eurounion, rok 2006, str. 322).

Podobné sú naďalej použiteľné závery (pozri Občianský soudní řád, komentár, I. díl, autor kolektív pod vedením JUDr. V. Handla a JUDr. J. Rubeša, Panorama Praha, rok 1985, str. 522) podľa ktorých k spojeniu vecí môže dôjsť už v návrhu na začatie konania, a to tak, že navrhovateľ žaluje viac odporcov o rôzne nároky skutkovo súvisiace. Aj v tomto prípade ide o samostatné spoločenstvo účastníkov. Spojenie vecí uľahčuje ustanovenie § 89 OSP, ktoré zakladá pre veci spojené príslušnosť toho súdu, ktorý je príslušný ku konaniu o jednej z nich. Navrhovateľovi je tým daná možnosť voľby príslušného súdu, s výnimkou prípadov, keď je pre niektorú z vecí daná výlučná príslušnosť súdu podľa § 88 OSP.

Prof. JUDr. Alena Winterová (a kolektív) v učebnici „Civilní právo procesní“ (Linde Praha, rok 1999, str. 203) uvádza v podstate zhodné závery, podľa ktorých žalobca môže kumulovať v žalobe akékoľvek nároky proti tomu istému (resp. aj inému) žalovanému, pričom „odlišná miestna príslušnosť spojeniu vecí nebráni, pretože to § 89 výslovne umožňuje tým, že zakladá miestnu príslušnosť toho istého súdu pre veci spojené. Nesmie tým byť ale zasiahnuté do výlučnej miestnej príslušnosti podľa § 88“ (predtým dodáva - ani do vecnej príslušnosti).

Z obsahu citovaných zákonných ustanovení a uvedených právnych názorov vyplýva, že pokiaľ si v prerokovanej veci žalobca uplatnil nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy voči viacerým (medzi nimi aj sťažovateľke) žalovaným, pričom existuje skutkový súvis medzi jednotlivými nárokmi (v žalobe je namietaná pravdivosť informácii poskytnutých žalovanými o tej istej dopravnej nehode žalobcu, jej okolnostiach a následkoch pre žalobcu), teda žalobca zo zákonne predvídaných dôvodov (hospodárnosť,

skutkový súvis) „spojil“ už v podanej žalobe nárok voči viacerým procesne samostatným žalovaným, a na základe tohto návrhu určil miestnu príslušnosť svedčiacu okresnému súdu, potom aj podľa názoru ústavného súdu je záver najvyššieho súdu v namietanom uznesení z 25. januára 2006 správny.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v zmysle jeho ustálenej rozhodovacej činnosti sa predmetným článkom ústavy (čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup k súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti v bode 1 tohto nálezu.

5. Pokiaľ ústavný súd vo výrokovej časti v bode 1 rozhodol vzhľadom na už uvedené tak, že v súvislosti s posudzovaním vecnej správnosti uznesenia najvyššieho súdu z 25. januára 2006 nedošlo k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky (čl. 46 ods. 1 ústavy), potom platia tiež závery uvedené v bode 1 tejto časti odôvodnenia a ústavný súd vyslovil v bode 2 výrokovej časti, že v tejto časti sťažnosti nevyhovuje. Konkrétne ide o posúdenie porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy v spojitosti s dodržaním práva na zákonného sudcu a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojitosti s nedostatkom dôvodov namietaného uznesenia.

Vzhľadom na to, že namietané uznesenie najvyššieho súdu z 25. januára 2006 je vecne správne, ani hypoteticky nemohlo dôjsť k porušeniu práva na zákonného sudcu.

V súvislosti s namietaným nedostatkom dôvodov uznesenia najvyššieho súdu z 25. januára 2006 ústavný súd dodáva, že v okolnostiach danej veci zistená vada nesignalizuje také porušenie základných práv, ktorého intenzita (vzhľadom na inak správne rozhodnutie) si vyžaduje zo strany ústavného súdu potrebu v tejto (pre tento prípad akademickej) otázke autoritatívne rozhodnúť. Podľa názoru ústavného súdu napriek tomu,

že namietané uznesenie najvyššieho súdu z 25. januára 2006 neobsahovalo explicitne dôvody rozhodnutia, bolo z vecného hľadiska preskúmateľné, pretože s poukazom na ustanovenie § 105 ods. 3 OSP bol predmetom prieskumu iba nesúhlas Okresného súdu Bratislava II s postúpením veci z okresného súdu a dôvody nesúhlasu tento súd (Okresný súd Bratislava II, pozn.) presne vymedzil. V predkladacej správe uviedol, že v predmetnej veci išlo o viac žalovaných, z ktorých žalovaný v I. rade mal v čase podania žaloby sídlo v obvode okresného súdu, preto s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 a 2 OSP nesúhlasil s takýmto postupom okresného súdu. Za rozhodujúcu v tomto ohľade označil skutočnosť, na ktorom súde bol návrh navrhovateľom uplatnený. Najvyšší súd následne posudzoval tieto dôvody a v súvislosti s nimi vydal (správne) rozhodnutie. Napokon tiež sťažovateľka v podanej sťažnosti predovšetkým namieta uvedený názor Okresného súdu Bratislava II vyslovený v predkladacej správe. Inými slovami povedané nedostatok dôvodov rozhodnutia v danej veci nebol príčinou nepreskúmateľnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu z 25. januára 2006 v okolnostiach danej veci.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti pod bodom 2 tohto nálezu.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Lajosa Mészárosa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2007